

[Ebba Strange]

derfor gøre det ganske kort, da tiden jo ikke tillader en lang analyse af, hvorfor vi har den voldskriminalitet blandt unge mennesker, som vi har – dér er jeg grundlæggende enig i hr. Glistrups analyse. Jeg kan ikke på den korte tid, der er til rådighed, gøre rede for mit syn på, hvorfor volden er omsiggribende i disse år, men jeg tror nu ikke, det er undervisningsministeren alene, der har skylden for det.

Derimod vil jeg knytte nogle bemærkninger til det, hr. Hagen Hagensen foreslår for at dæmme op mod den omsiggribende vold. Dér mener jeg simpelt hen, at instrumentet er grundlæggende forkert. Jeg tror altså, det er helt andre forebyggende tilbud til de unge mennesker, der er brug for, hvis vi overhovedet skal tale om at dæmme op mod voldskriminaliteten. Jeg tror, det er massive tilbud om arbejde og fritidsbeskæftigelse, om lidt mening i livet, vi burde bruge penge og kræfter på at diskutere i dette ting i stedet for at diskutere straffeforanstaltninger. Hr. Hagen Hagensen og jeg har ved anden lejlighed diskuteret disse ting, så vi kender hinandens synspunkter.

Det har også været et af SFs vigtigste udgangspunkter ved behandlingen af det retsplejelovforslag, vi havde til anden behandling forleden dag, at vi skal nedsætte både antallet af og længden af varetægtsfængslinger, fordi vi anser dem for at være den form for fængsling, der er det mest personligheds-skadende for de mennesker, der bliver udsat for dem. Derfor kan vi naturligvis ikke støtte en sådan ubegrænset varetægtsfængtling, der altså skulle kunne finde sted, indtil den første dom var faldet.

Vi kan naturligvis ikke i princippet have noget imod, at der foregår en rimeligt hurtig retsforfølgning – det er der naturligvis ingen, der kan have noget imod – men det må bare ikke på nogen måde gå ud over den sigtedes ret til et grundigt forsvar. Det er vel snarere sådan noget som presset på retterne – som vi jo tidligere har beskæftiget os med i retsudvalget, og som vi måske kunne tage op igen – vi skulle interessere os for i stedet for det, der er foreslået her fra de konservatives side. Som sagt vender vi os entydigt imod den første del af dette lovforslag.

Derimod har jeg også været interesseret i den anden del og ligesom justitsministeren

ikke mindst i voldtægtssager. Det synes jeg er noget vi skal tage op i den nye samling og drøfte, hvordan vi yder den støtte og hjælp til folk, der har været udsat for vold eller voldtægt, for det er helt givet, at de mange gange står i en meget presset situation og har meget svært ved at klare den situation uden støtte. Derfor synes jeg, det ville være interessant, hvis vi kunne finde frem til noget dér. Det er blevet sagt af tidligere ordførere, at det måske ikke netop behøver at være en advokat eller en jurist, måske snarere én, man på anden måde har nær tilknytning til, men under alle omstændigheder synes jeg, at det problem, der er rejst i den anden del af de konservatives lovforslag, kan drøftes videre, men bortset fra det må vi afvise forslaget.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg kan på DKPs vegne i det store og hele erklære mig enig i det, ministeren sagde om lovforslaget. Blot kunne jeg godt have ønsket mig, at ministeren havde taget endnu skarpe afstand fra den mulighed, der skulle være for at forlænge varetægtsfængslingen; det vil jeg i hvert fald gøre fra DKPs side. Jeg synes heller ikke, der er rimelighed i ligesom at indføre en skjult forlængelse af varetægtsfængslingen.

Hvad angår anden del af lovforslaget, er der nogle problemer, og jeg vil ligesom tidligere ordførere nævne, at det muligvis bør være juridisk bistand, men det kan også være, det er andre former for bistand, der skal til, men det er vi i hvert fald åbne over for.

Forslaget tager i virkeligheden mere sigte på at forebygge angsten for vold end på at bekæmpe volden i sig selv, hvilket ikke kan gøres ved at indføre stedse strammere restriktioner. Det er jo kendetegnende for borgerlig tankegang i øvrigt, at man netop bruger kræfterne på noget, man tror bekæmper volden i samfundet; i stedet for at beskæftige sig med årsagerne til, at volden opstår.

DKP mener ikke, at volden bekæmpes med restriktioner, men ved, at der virkelig sættes ind imod de samfundsmæssige og sociale forhold, der skaber volden.

Endvidere er det typisk, at det kun er visse former for vold, man ønsker undergivet så skrappe regler, netop den vold, som er en typisk afsmitning af dårlige opvækstvilkår, dårlige boligforhold og mere eller mindre